

Torrlägg Öresund
Malmö Konsthall
8 februari till 4 april 2025

Pelarna i utställningssalen har målats i ikoniska företagsfärger, som Red bull, Ikea, Duracell etc.

FOTO: SOPHIE LOSSING

Citat om torrlagt Öresund blev start på konsthallens jubileum

Recension
Kultur

Malmö konsthall fyller femtio år.

Firandet inleds med konstnärer från bägge sidor sundet i en samlingsutställning med namnet "Torrlägg Öresund".

Skånska Dagbladets konstkritiker Sophie Lossing besöker en mångbottnad utställning med bajsakakor, jättemynt och mögelsvampar.

Utgångspunkten för utställningen "Torrlägg Öresund" är ett citat av Tetra Pak-fabrikören Ruben Rausing. Det berättar curatören Post Brothers på pressvisningen. I ett anfall av storhetsvansinne som inte står en viss president efter, kom Ruben Rausing med det udda förslaget att torrlägga Öresund, allt för att ena det som havet delat och göra en enda blomstrande region av allt, med "vackra trädgårdar". En helt absurd idé förstås, lika absurd som att göra ett semesterparadis av Gaza. Men med tanke på att Dan-

Likt ett kylaggregat från ett kylskåp slingrar sig Silas Inoues skulptur. Kommenterande jordens uppvärmning.

Ett slutet system med mögelsvampar. En bubbla för liv eller en bubbla som stänger inne.

Sebastian Hedevangs och Andreas Rønholt Schmidts latrinkakor som gjordes av latrinbärare på 1800-talet.

"Bond" av Silas Inoue, kommenterande vår pengapolitik kontra vår tillväxtekonomi.

mark och Sverige legat i krig flest gånger av alla länder på jorden får man säga att den, på sätt och vis, också var fredsivrande. Make Copenhagen Great Again hade kanske varit mottot.

I konsthallen genomförs nu ett modernt enande av regionerna, då fjorton konstnärer från båda länderna skapar en historisk och nutida lägesbild av det som både är lokalt och regionalt i fråga om politik, ekonomi, ekologi och kultur.

I synnerhet läggs fokus på olika slags infrastrukturer,

konkreta sådana, som broar, vägar och avloppsnät, eller mer idéburna som information, utbildning och digitala nätverk. Oavsett så är dessa problematiserade, till exempel i Jessica Olaussons "A room used to gather".

Hon samlar fyra objekt i en politisk kommentar till hur vi försöker ordna upp eländet vi skapat. Danmark och delar av Skåne ligger lågt, och med den danska tv-serien, "En familj som vår", i huvudet får de bubbelgumsrosa översvämningsrören en skrämmande inne-

börd när de breder ut sig över golvet.

Olaussons block av artificiell aska förmedlar att det är för sent. Det är tomt, det är bränt, det är härjat och kalt. Ett votivställ med "lucialjus" blir det ställe där vi fortfarande kan be om räddning från oss själva.

Andra infrastrukturer är avloppsnät, något som fattades i delar av Köpenhamn ända till 1890-talet. Sebastian Hedevang och Andreas Rønholt Schmidt har med sina bajsakakor "sludge cakes" undersökt hur ekonomi och latrinavlägsnande hör ihop.

De visar hur latrinbärare samlade ihop och använde sig av avföringen genom att torka den till kakor som sedan såldes till bönder som gödsel.

Kakformarna och slamkakorna visas som nutida, snarast vackra objekt, rena. De utstötta latrinbärarna är kanske borta, men nu skapas ett prekariat som har nästan samma låga status. I slutändan är det ändå pengarna som styr.

Det gör de rent bokstavligt i Silas Inoues "Bond", ett gigantiskt mynt i metall. På baksidan syns en mal som

stängts in i en bur, på framsidan en hybrid mellan människa, växt och djur. En allegori för den ständiga tillväxtvurmen. Girigheten som får oss att offra jorden, och till slut oss själva. Men kan vi äta pengar?

Kåre Frangs "Landscapes of doubt" består av färgglada barnpussel utan bitar. De saknade delarna skapar oro. Bakgrunden är en vacker havsmiljö. Bilder där barn lär sig navigera i världen, få ordning på den, men som blir en karta vi inte längre hittar på. Vi tar bort men lägger aldrig tillbaka.

Titlarna jag nämnt är de mest genomskinliga, för på gott och ont är det en mångbottnad utställning, där verken ibland är nog så enigmatiske. De kräver arbete, att man sätter sig in i varje konstnärs idévärld, för att hitta känslan av våra mänskliga gemensamma nämnare. Det gör att den ibland blir mer intellektuell än intuitiv, på bekostnad av en mer djupgående känslomässig förståelse - från hjärna till hjärta, och tillbaka.

Sophie Lossing
sophie.lossing@skd.se